

Sygn. akt II AKa 178/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Leder (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Gregajtys

SO (del.) Izabela Szumniak

Protokolant st. sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale prokuratora Krzysztofa Kucińskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2020 roku

sprawy oskarżonych:

1. *A. K. (1), ur. (...) w W., syna A. i D. z d. B.,*

oskarżonego o czyny z art. art.148§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.148§2 pkt 2 kk w zw. z art.65§1 kk i inne kk,

2. *J. M. (1), ur. (...) w W., syna W. i T. z domu S., oskarżonego z art. art.4§1 kk w zw. z art.258§2 kk (x2), art.258§2 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zb. z art.263§2 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.280§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.280§1 kk w zb. z art.275§1 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk i art.263§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.279§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zb. z art.189§2 kk w zb. z art.282 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk (x5), art.4§1 kk w zw. z art.279§1 kk w zw. z art.w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zw. z art.13§1 kk w zw. z art.282 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.18§3 kk w zw. z art.148§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zb. z art.282 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.148§2 kkpkt 2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zb. z art.189§2 kk w zb. z art.13§1 kk w zw. z art.282 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk, art.263§2 kk w zw. z art.65§1 kk,*

3. *G. J. (1), ur. (...) w G., syna R. i W. z domu G.,*

oskarżonego z art. art.4§1 kk w zw. z art.258§2 kk (x2), art.4§1 kk w zw. z art.258§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zw. z art.13§1 kk w zw. z art.282 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.4§1 kk w zw. z art.252§1 kk w zb. z art.189§2 kk w zb. z art.282 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk (x3)

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców ww. oskarżonych

i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 kwietnia 2018 roku, sygn. akt XVIII K 256/16

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonych:

-J. M. (1) w ten sposób, że z czynu przypisanego w pkt 20 wyroku (zarzut z pkt 30 aktu oskarżenia) eliminuje sformułowanie ... „brał udział we wzięciu zakładnika w osobie R. L.”,

-G. J. (1) w ten sposób, że z czynu przypisanego w pkt 24 wyroku (zarzut z pkt 46 aktu oskarżenia) eliminuje sformułowanie ... „brał udział we wzięciu zakładnika w osobie S. G.”

-G. J. (1) w pkt 43 wyroku wymierzoną karę łączną grzywny obniża do 160 (sto sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny.

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części co do A. K. (1) , J. M. (1) i G. J. (1).

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. A. J. (1) - Kancelaria Adwokacka w W. 600 zł plus 23 % podatku VAT za obronę z urzędu A. K. (1) w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym,

- adw. A. J. (2) - Kancelaria Adwokacka w W. 600 zł plus 23 % podatku VAT za obronę z urzędu G. J. (1) w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 178/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2018 w sprawie Sygn. akt XVIII K 256/16

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego A. K. (1), co do czynów przypisanych w pkt 21 i 29 wyroku.</p> <p>Zarzut opisany w pkt 1, obraży art. 2 § 2, 5 § 2, 7, 391 w zw. z art. 410 oraz 424 k.p.k.</p> <p>Zarzut opisany w pkt 2, błąd w ustaleniach faktycznych.</p> <p>2. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego J. M. (1), co do czynów przypisanych w pkt. 20 wyroku (zarzut z pkt 30 aktu oskarżenia) i w pkt 22 wyroku (zarzut z pkt 31 aktu oskarżenia).</p> <p>Co do czynu przypisanego w pkt 20 wyroku (zarzut z pkt 30 aktu oskarżenia).</p> <p>Zarzut opisany w pkt 1 apelacji, to jest obraży art. 5 § 2 i z art. 7 k.p.k.</p> <p>Zarzut opisany w pkt 2 obraży prawa materialnego</p> <p>Co do czynu przypisanego w pkt 22 wyroku (czyn opisany w pkt 31 aktu oskarżenia), udział w zabójstwie M. S. i W. C.), zarzut opisany w pkt 2 obraży prawa materialnego przez przyjęcie, iż J. M. (1) popełnił przestępstwo z art. 18 § 3 w zw. z art. 148 § 1 w zw. art. 65 § 1 k.k.</p> <p>3. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego G. J. (1), co do czynów przypisanych w pkt 3, 10, 15, 20, 24 i 25 a w konsekwencji co do pkt 43 - w zakresie kary łącznej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>4. Odnosnie apelacji prokuratora skarżącego w całości rozstrzygnięcie o karze na niekorzyść oskarżonego J. M. (1).</p> <p>5. Odnosnie apelacji prokuratora skarżącego na korzyść w części rozstrzygnięcie o karze co do oskarżonego G. J. (1).</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił wyjaśnienia A. K., dając im tylko częściowo wiarę z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu na s. 59 – 69, skoro w zakresie w jakim sąd tym wyjaśnieniom odmówił waloru wiarygodności, pozostają w sprzeczności z zeznaniami K. L., S. W., P. R., Z. N., A. D. i J. Z., szczegółowo omówionych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji na s. 60 - 62. Jeśli się zważy, że zeznania tych świadków wzajemnie się uzupełniają, pokrywają, tworząc logiczną całość, to ocena tych świadków dokonana przez sąd pierwszej instancji korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k., gdyż dowody te zostały ocenione swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd meriti w sposób wręcz drobiazgowy i skrupulatny ocenił wyjaśnienia A. K., wskazując w swoim uzasadnieniu powody częściowej wiarygodności tych wyjaśnień i przyczyny, dla których częściowo odmówił im waloru wiarygodności; zatem ponowne powtarzanie tych samych</p>		

argumentów należy uznać za zbędne.

Sąd ten w szczególności odniósł się także co do okoliczności i udziału oskarżonego A. K. prób odrąbania lewej ręki M. M. ze wskazaniem przyczyn dalszego zaniechania tej akcji. Sąd meriti ustalenie te poczynił w oparciu o oświadczenia dowodowe J. M. (1), M. N. i S. K. (1) w uzasadnieniu wyroku, wskazując argumenty z powodu których oświadczeniom tych osób na tę okoliczność dał wiarę oraz dlatego w tym fragmencie odmówił wiary wyjaśnieniom A. K. (zob. s. 90 - 104 uzasadnienia ze wskazaniem dowodów tam przytoczonych).

Trafnie także sąd I instancji ocenił wyjaśnienia J. M. (1) i zeznania S. K. (1) z przyczyn drobiazgowo omówionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 53 - 54 co do czynu przypisanego w pkt 21 wyroku. Nie umknęło uwadze temu sądowi, iż S. K. (1) to świadek ze słyszenia, czerpiący wiedzę z relacji współosadzonego w jednej z nim w celi od M. N.. Sąd meriti na s.66 swojego uzasadnienia podał, dlaczego uznał zeznania te za wiarygodne w sposób logiczny uzasadniając swoje stanowisko. Zarzuty obrońcy co do odmiennej oceny tych dowodów są wyłącznie polemiką z oceną dokonaną przez sąd pierwszej instancji, w której skarżąca przedstawia własny, subiektywny punkt widzenia, odmienny od oceny pełnej i wszechstronnej dokonanej przez sąd meriti; z tych względów, ocena ta nie może uzyskać akceptacji sądu apelacyjnego.

Niezasadny jest także zarzut obrońcy, jakoby sąd pierwszej instancji dezawuował zeznania R. B.

i wyjaśnienia G. J. (1) złożone przed sądem, co do udziału A. K. w czynie przypisanym w pkt 21 wyroku. Na s. 65 – 66 odwrót uzasadnienia; sąd meriti w sposób wszechstronny nie tylko przedstawił relacje ww. osób, ale przede wszystkim wskazał argumenty uzasadniające swoje stanowisko, w tym dlaczego oświadczeniom dowodowym tych osób w tej części nie dać wiary.

Nieporozumieniem jest zarzut obrońcy, jakoby sąd pierwszej instancji nie wskazał jakie dowody legły u podstaw konkretnych ustaleń sądu co do czynów przypisanych w pkt 21 i 29 wyroku. Niezasadność tego zarzutu wynika z obszernego, logicznego i spełniającego wymogi art. 424 § 1 k.p.k. uzasadniania, w którym sąd wskazuje każdorazowo dowody na poczynione ustalenia (zob. s. 58 verte z dowodami tam przytoczonymi co do czynu przypisanego w pkt 21 wyroku, s. 91 – 92 z dowodami tam przytoczonymi co do czynu przypisanego w pkt 29 wyroku).

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w ocenie obrońcy jest skutkiem naruszenia podniesionych omówionych łącznie obraży przepisów postępowania.

Wobec uznania podniesionych przez obrońcę obraży przepisów postępowania za niezasadne, za oczywiście niezasadny należy zatem uznać zarzut błędu w ustalenia faktycznych, a w konsekwencji przyjętą przez sąd kwalifikację prawną przypisanych A. K. czynów, szczegółowo przedstawioną w uzasadnieniu na s. 66 – 70 i 104. Sąd apelacyjny w

pełni podziela przytoczoną tam argumentację prawną.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego J. M. (1).

Co do czynu przypisanego w pkt 20 wyroku (zarzut z pkt 30 aktu oskarżenia). Zarzut opisany w pkt 1 apelacji, to jest obrazy art. 5 § 2 i z art. 7 k.p.k., uznać należy za niezasadny.

Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 42 – 54 *verte* w sposób wręcz drobiazgowy ustalił stan faktyczny, omówił dowody na podstawie których ustalił przebieg zdarzenia i dokonał subsumpcji tych dowodów; dokonana ocena korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k., gdyż dowody te zostały ocenione swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ten wyjaśnił w jakich fragmentach uznał za wiarygodne wyjaśnienia współoskarżonego A. K., w których obciążył J. M. (1) w dokonaniu przypisanego mu czynu, zwłaszcza we fragmencie dotyczącym odcięcia przez J. M. (1) pokrzywdzonemu fragmentu małego palca prawej dłoni i jego udziału w czynnościach podjęcia okupu pieniężnego od żony R., A. L.. Wyjaśnił także w jakich fragmentach uznał wyjaśnienia J. M. (1) za niewiarygodne. Omówił także zeznania S. K. (1), który jakkolwiek nie brał udziału w popełnieniu tego przestępstwa, to jednak przedstawił szczegółową relację pochodzącą od N., zbieżną z relacją A. K. co do roli J. M. w obcięciu palca.

Nietrafny jest zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Nie powstała bowiem w realiach tego czynu sytuacja, która skutkowałaby koniecznością

sięgnięcia po ten przepis. Reguła wyrażona w tym przepisie tylko wtedy może być uznana za naruszoną, gdy sąd powziął określoną wątpliwość i nie mogąc jej usunąć, rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego. To, że wątpliwość odnośnie ustalonego przez sąd stanu faktycznego tego czynu zgłasza obrońca J. M., nie może być podstawą konstruowania zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Jakkolwiek obrońca J. M. (1) w zarzucie opisanym w pkt 1 nie kwestionuje udziału tego oskarżonego we wzięciu zakładnika w osobie R. L., to jednak w uzasadnieniu apelacji na s. 5, kwestię tę podnosi ...Nie brał on udziału zarówno w planowaniu jak i uprowadzeniu pokrzywdzonego...

Z tak postawionym zarzutem należy się zgodzić. Z przeprowadzonych dowodów wskazanych na s. 48 odwrót uzasadnienia, jak i poczynionych ustaleń, nie wynika, by J. M. (1) brał udział w początkowym etapie przestępstwa, gdy G. J. (1), S. K. (2) i trzeci nieustalony napastnik (prawdopodobnie M. N.) dokonali napadu na R. L. w siedzibie jego lombardu w M.. Stąd też sąd apelacyjny wyeliminował z przypisanego czynu sformułowanie „brał udział we wzięciu zakładnika w osobie R. L.”.

Co do zarzutu opisanego w pkt 2 apelacji

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny do przypisanego J. M. (1) czynu (zabójstwo na siłowni) w oparciu o dowody w postaci zeznań A. D., K. L., S. W., wyjaśnień R. B., J. M. (1), częściowo A. K. (1), złożonych na różnych

etapach postępowania, szczegółowo omówionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 65 – 72), ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad logicznego myślenia i doświadczenia życiowego, przeto korzystających z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k. W szczególności sąd meriti w oparciu o ustalony podział ról i zadań osób przestępstwa tego dokonujących, trafnie ustalił rolę i zadania J. M. (1), zaś obrońca oskarżonego przedstawia własną, odmienną wersję zdarzenia, co do roli J. M. (1) w dokonaniu tego przestępstwa, z którą z przyczyn wskazanych wyżej, nie sposób się zgodzić.

Nietrafny jest zarzut obrazy prawa materialnego opisany w pkt 2 apelacji.

Zarzut taki jest uprawniony jedynie wtedy, gdy ma charakter samoistny, a naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu, które jest oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Natomiast jeżeli wadliwość orzeczenia w aspekcie materialno – prawnym jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów postępowania (obie sytuacje nie wystąpiły w rozpoznawanej sprawie), to nie można takiej sytuacji utożsamiać z obrazą prawa materialnego w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k., gdyż to może tylko polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu przepisu niewłaściwego, a wreszcie na niezastosowaniu odpowiedniego przepisu w sytuacji, gdy jego

zastosowanie jest obligatoryjne. Tak odkodowując zarzut apelacji, obrońca przedstawiając subiektywny stan faktyczny w aspekcie udziału J. M. (1) w zarzucanym mu czynie (pkt 31 aktu oskarżenia), uznał że sąd pierwszej instancji winien go zakwalifikować w ramach art. 239 § 1 k.k., a nadto w oparciu o art. 414 § 1 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., umorzyć postępowanie wobec ww. oskarżonego ze względu na przedawnienie karalności.

Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Sąd pierwszej instancji problematyce subsumpcji prawnej tego czynu co do oskarżonego J. M. (1) poświęcił wyjątkowo dużą uwagę, dając temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 66 verte – 68 verte. Wyjaśnił tam, dlaczego przyjął odpowiedzialność karną tego oskarżonego z art. 18 § 3 w zw. z art. 148 § 1 w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z jakich względów nie przyjął postulowanej na rozprawie w głosach końcowych, kwalifikacji prawnej obrońcy ww. oskarżonego, powielonej następnie w opisie zarzutu zawartego w pkt 2. Sąd apelacyjny w pełni podziela przyjętą kwalifikację prawną i jej uzasadnienie oraz argumenty wykluczające przyjęcie przez obrońcę wnioskowanej kwalifikacji prawnej. Z uwagi na szczegółowość i wszechstronność dokonanej subsumpcji prawnej, nie ma potrzeby ani jej powtarzania, ani rozbudowywania o nowe argumenty.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego G. J. (1), co do czynów przypisanych w pkt 3, 10, 15, 20, 24 i 25 w wyroku, a w konsekwencji co do pkt 43 - w zakresie kary łącznej.

Co do czynu przepisanego w pkt 3 wyroku.

Niezasadny jest zarzut obrońcy oskarżonego G. J. (1), jakoby co do przypisanego w pkt 3 wyroku, wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Nie umknęło uwadze sądu pierwszej instancji, że G. J. (1) został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie VIII K 125/09 z dnia 7 lutego 2011 roku, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie II AKA 281/11. Wg obrońcy oskarżonego, czyn za który G. J. (1) został skazany w opisanym wyrokiem (udział w zorganizowanej grupie przestępczej tzw. m., od połowy 2006 do 17 października 2007 roku, bez przyjęcia jej zbrojnego charakteru, powoduje *res iudicatae*, powołując się na orzecznictwo i doktrynę, szczegółowo przedstawioną w uzasadnieniu apelacji na tle art. 12 k.k. definiującego czyn ciągły. W rozpoznawanej sprawie sąd przypisał G. J. (1) udział w okresie od początku czerwca 2002 roku do 20 czerwca 2006 roku w zorganizowanej grupie przestępczej, tzw. M. o charakterze zbrojnym. Uwadze obrońcy umknął fakt, że przestępstwo brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie miało charakteru przestępstwa ciągłego (art. 12 k.k.). Jak bezbłędnie zauważył i przedstawił tą kwestię sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 9 przestępstwo dokonane w czynie ciągłym wykazuje największe powinowactwo z przestępstwami trwałymi, w przypadku których skazanie za przestępstwo dokonane w jednym okresie nie wyłącza

skazania za takie samo przestępstwo dokonane w innym okresie. Ten stan bezprawia spowodowany jest jednym czynem, a nie powtarzającymi się zamachami na określone dobro prawne. Stąd też sąd meriti prawidłowo zastosował konstrukcję prawną przyjętą w podstawie skazania czynu przypisanego G. J. (1) w pkt 3 wyroku.

Co do czynu przypisanego w pkt 10 wyroku (czyn zarzucany w pkt 40 aktu oskarżenia).

Nie ma racji obrońca G. J. (1), jakoby co do przypisanego w wyroku w pkt 10 czynu, wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., skoro – zdaniem – obrońcy – przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, czyn ten należało zakwalifikować z art. 189 § 1 w zb. z art. 191 § 1 k.k., a z uwagi na przedawnienie karalności najpóźniej z dniem 25 września 2012 roku, w konsekwencji umorzyć postępowanie. Niezasadność takiego rozumowania wykazał sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. od 23 – 26, przytaczając nie tylko orzecznictwo sądowe wydane na tle art. 252 k.k., ale także stanowisko doktryny, akceptujące wyrażony w wyroku pogląd prawny. Ze względu na wszechstronność, szczegółowość i zasadność zajętego tam stanowiska, które sąd apelacyjny w pełni podziela, zbędnym jest powtarzanie tych samych argumentów i dodawanie kolejnych, w konsekwencji czego, zarzut obrońcy należało uznać za nieskuteczny.

Co do czynów przypisanych w pkt 15, 20, 24 i 25 wyroku.

Nietrafny jest zarzut obrońcy G. J. (1) obrazy prawa materialnego, a to art. 252 § 1 oraz art. 282 w zw. z art. 11 § 2 k.k. przez błędną ich wykładnię i przyjęcie koncepcji realnego zbiegu tych przepisów, podczas gdy – zdaniem obrońcy – zbieg tych przepisów ma charakter pomijalny, a wzięcie zakładnika w celu zmuszenia określonych osób do zapłacenia za niego okupu stanowi przestępstwo jedynie z art. 252 § 1 k.k. Przyjmując koncepcję realnego zbiegu tych przestępstw, sąd pierwszej instancji w sposób trafny i wszechstronny uzasadnił na s. 22 odwrót – 26 przytaczając poglądy doktryny i orzecznictwo sądowe, uzasadniające rozwiązanie prawne co do przestępstw przypisanych ww. oskarżonemu w pkt 15, 20, 24 i 25 wyroku. Kwalifikacja z art. 252 § 1 k.k. wynikała – jak stwierdził sąd pierwszej instancji, a koncepcję tą w pełni aprobuje sąd apelacyjny – z ustalenia, że w przypadku przestępstw tej kategorii, wzięcie zakładników i dalsze ich przetrzymywanie, miało na celu zmuszenie najczęściej członków najbliższej rodziny pokrzywdzonych do uiszczenia okupu za ich uwolnienie. Zważywszy, że żądanie okupu było połączone najczęściej z groźbą zamachu za zdrowie lub życie osób przetrzymywanych, a – jak w przypadku R. L. - groźba ta zmaterializowała się obcięciem palca, uzasadnione było przyjęcie przez ten sąd art. 282 k.k.

Niezasadny jest także zarzut obrońcy G. J. (1) obrazy prawa materialnego, a to art. 13 § 1 w zw. z art. 282 k.k. przez ich zastosowanie, mimo braku ustalenia, by ww. oskarżony działał w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej (zarzut opisany w pkt IV apelacji, co do czynu przypisanego w pkt 15 wyroku). Faktycznie w opisie tego czynu, sąd nie użył zwrotu ustawowego „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”. Z jego całościowego opisu w sposób nie dorozumiany, lecz wprost wynika, że sprawcy działali ... „w celu zmuszenia rodziny pokrzywdzonego do zapłacenia okupu za jego uwolnienie w kwocie 300.000 USD”. Oczywistym jest, że taki sposób zachowania ma na celu działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Nietrafny jest zarzut opisany w pkt V apelacji co do czynów przypisanych w pkt 20, 24 i 25 wyroku, błędu w ustaleniach faktycznych jakoby G. J. (1) działał z zamiarem szczególnego udržczenia pokrzywdzonych z jednej strony, a z drugiej z ustaleniem, że dbał o godność przetrzymywanych osób i możliwe humanitarne warunki bytowe.

G. J. (1) sąd pierwszej instancji do wyżej przypisanych przestępstw przyjął konstrukcję współdziałania, prawidłowo przyjmując, iż warunkiem odpowiedzialności za współsprawstwo jest wykazanie, co sąd ten uczynił w uzasadnieniu wyroku, iż współdziałających łączyło porozumienie obejmujące wspólne wykonanie czynu zabronionego w oparciu o przyjęty podział ról oraz że każdy z uczestników porozumienia obejmował świadomością realizację całości znamion określonego czynu zabronionego. Nie ulega wątpliwości, że G. J. (1) we wszystkich wyżej przypisanych przestępstwach miał świadomość, że celem jest uzyskanie okupu od osób najbliższych uprowadzonych, jak też

jak długo i w jakich warunkach zakładnicy są przetrzymywani.

Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 25 – 26 wykazał, jakimi przesłankami kierował się kwalifikując przypisane w pkt 20, 24 i 25 wyroku działanie oskarżonych ze szczególnym udręczeniem:

- R. L. z uwagi na skrępowanie, obcięcie palca, polewanie głowy parzącą substancją,

-S. G. z uwagi na długotrwałe skrępowanie, bicie, złamanie nogi, rozebranie do naga i filmowanie, przypalanie papierosami,

-Ł. K. z uwagi na długotrwałe skrępowanie.

Okoliczność, że G. J. (1) dbał o godność przetrzymywanych osób i możliwe humanitarne warunki nie miała zatem wpływu na prawidłowo przyjętą kwalifikację prawną czynów przypisanych w pkt 20, 24 i 25 wyroku.

Trafnie obrońca G. J. (1) zarzucił w pkt VI apelacji, iż ten oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu wziął udział we wzięciu zakładnika w osobie Ł. K.. Z przeprowadzonych dowodów wskazanych na s. 73 – 74 uzasadnienia, jak i poczynionych ustaleń, nie wynika, by G. J. (1) brał udział w początkowym etapie przestępstwa, gdy J. M. (1) i M. N. oraz trzeci mężczyzna będący kierowcą samochodu S., jak też osoby ze strony T. R. (1) i K. P. oczekiwali na przyjazd pod blok mieszkalny Ł. N. było wśród nich G. J. (1), który w ramach podziału ról pojawił się w domu we W., w którym pokrzywdzony był przetrzymywany i którego pilnował między innymi G. J. (1). Stąd

też sąd apelacyjny wyeliminował z przypisanego czynu sformułowanie „brał udział we wzięciu zakładnika w osobie Ł. K.”.

Oдноśnie apelacji prokuratora skarżącego w całości rozstrzygnięcie o karze na niekorzyść oskarżonego J. M. (1).

W uzasadnieniu apelacji na ostatniej stronie (apelacja nie jest ponumerowana), prokurator nie kwestionuje wymiaru kar jednostkowych orzeczonych za popełnienie wskazanych w wyroku przestępstw podlegających połączeniu, uznając je za zgodne z dyrektywami wymiaru kary. Zdaniem prokuratora ... wymierzona J. M. (1) kara łączna pozbawienia wolności jest nie do zaakceptowania, nie odpowiada potrzebom oddziaływania w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej i społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Z tak postawionym zarzutem nie sposób się zgodzić. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 105 – 117 sąd pierwszej instancji w sposób wręcz modelowy, uzasadnił wymiar kar jednostkowych orzeczonych w stosunku do wszystkich oskarżonych, w tym także wobec J. M. (1) oraz wskazał przesłanki, którymi się kierował wymierzając kary łączne pozbawienia wolności i łączne kary grzywny w orzeczone w stosunku do wszystkich oskarżonych, w tym J. M. (1) (k. 112 – 117). Sąd apelacyjny w pełni podziela stanowisko sądu pierwszej instancji. Nie umknęło uwadze temu sądowi, że przestępstwa przypisane J. M. (1) a szczegółowo wymienione na s. 114 – 115 uzasadnienia zostały popełnione w przedziale czasowym około dwóch lat, pośród

których przeważały czyny polegające na udziale w uprowadzeniach szeregu pokrzywdzonych. Sąd pierwszej instancji trafnie zauważył, że większość analizowanych przestępstw była do siebie podobna a zważywszy na czasokres dokonania poszczególnych czynów i wielość pokrzywdzonych sąd pierwszej instancji trafnie ukształtował wymiar kary łącznej pozbawienia wolności na poziomie 8 lat i 6 miesięcy. Zarzuty prokuratora stanowią polemikę ze stanowiskiem sądu meriti i nie dostarcza argumentów, które skutecznie mogły podważyć misternie ukształtowaną karę łączną pozbawienia wolności i karę łączną grzywny nie tylko w stosunku do J. M. (1), ale także wobec pozostałych oskarżonych..

Odnośnie apelacji prokuratora skarżącego w części rozstrzygnięcie o karze na korzyść oskarżonego G. J. (1).

Częściowo zasadny jest zarzut sformułowany co do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 43 wyroku, dotyczącym wymierzenia G. J. (1) kary łącznej grzywny w ilości 220 stawek, podczas gdy sąd pierwszej instancji był uprawniony do ukształtowania kary łącznej grzywny w przedziale od 150 do 190 stawek. Samokrytycznie zresztą podniósł tę omyłkę sąd meriti w uzasadnieniu swego wyroku na s. 118 verte, nie unikając także omyłki przedziału możliwości wymierzenia kary łącznej grzywny od 150 do 170 stawek dziennych, zamiast 190. Nie ma to jednak istotnego znaczenia. Sąd apelacyjny, kierując się zasadą asperacji, zbliżoną do zasady kumulacji oraz mając na względzie treść art. 86 § 1 k.k., ukształtował wymiar kary łącznej

grzywny na poziomie 160 stawek dziennych.	
Wniosek	
<p>Apelacji obrońcy A. K. (1).</p> <p>1. Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt 9.</p> <p>2. Zastosowanie art. 18 § 3 k.k. w ramach czynu zarzucanego w pkt 11 i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary.</p> <p>Apelacja obrońcy J. M. (1).</p> <p>1. Wylimitowanie z czynu opisanego w pkt 20 wyroku, iż J. M. (1) dokonał obcięcia palca pokrzywdzonemu R. L., a następnie podrzucił go wraz z A. K. (1) i T. R. (2) w ustalone miejsce celem zmuszenia rodziny pokrzywdzonego do przekazania okupu, a w konsekwencji wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze niż orzeczona wyrokiem sądu okręgowego;</p> <p>2. Zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 22 wyroku (31 punkt aktu oskarżenia) poprzez przyjęcie jego odpowiedzialności w ramach art. 239 § 1 k.k., a nadto w oparciu o art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6) k.p.k. umorzenie postępowania ze względu na przedawnienie karalności;</p> <p>3. Wymierzenie J. M. (1) kary łącznej w niższym wymiarze niż orzeczonym wyrokiem sądu pierwszej instancji.</p> <p>Apelacja obrońcy G. J. (1).</p> <p>1. Uchylenie wyroku w części objętej pkt 3 i umorzenie postępowania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

co do czynu zarzucanego G. J. (1) . Czy przypisany w pkt 3 wyroku (zarzucany w pkt 38 aktu oskarżenia);	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
2. Uchylenie wyroku w części objętej pkt 10 wyroku (czyn zarzucany w pkt 40 aktu oskarżenia);	# częściowo zasadny # niezasadny
3. Wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu z pkt 5 wyroku (pkt XLII aktu oskarżenia) art. 13 § 1 w zw. z art. 282 k.k. a w konsekwencji także o złagodzenie kary orzeczonej za ten czyn;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
4. Wyeliminowanie w odniesieniu do G. J. (1) z opisu czynu z pkt 20 wyroku (pkt XLV aktu oskarżenia) ustalenia, że pozbawienie wolności pokrzywdzonego łączyło się z jego szczególnym udręczeniem będącym wynikiem m.in. długotrwałego skrępowania oraz obciążenia palca dłoni oraz ustalenia co do obciążenia palca pokrzywdzonemu, a z kwalifikacji prawnej tego czynu – art. 189 § 2 k.k., jak również wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 282 k.k., a w konsekwencji także o złagodzenie kary orzeczonej za ten czyn wyrokiem Sądu Okręgowego i warunkowe zawieszenie wykonania kary;	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
5. Wyeliminowanie, w odniesieniu do G. J. (1), z opisu czynu z pkt 24 wyroku (pkt XLVI aktu oskarżenia) ustalenia, że pozbawienie wolności pokrzywdzonego łączyło się z jego szczególnym udręczeniem będącym wynikiem m.in. długotrwałego skrępowania oraz bicia, a z kwalifikacji prawnej tego czynu – art. 189 § 2 k.k., jak również wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 282 k.k., a w konsekwencji także o złagodzenie kary orzeczonej za ten czyn wyrokiem Sądu Okręgowego i	

warunkowe zawieszenie wykonania kary;

6. Wyeliminowanie, w odniesieniu do G. J. (1), z opisu czynu z pkt 25 wyroku (pkt XLVII aktu oskarżenia) ustalenia, że oskarżony J. wziął udział we wzięciu zakładnika w osobie Ł. K. oraz ustalenia, że pozbawienie wolności pokrzywdzonego łączyło się z jego szczególnym udręczeniem będącym wynikiem m.in. długotrwałego skrepowania, a z kwalifikacji prawnej tego czynu – art. 189 § 2 k.k., jak również wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 282 k.k., a konsekwencji także o złagodzenie kary orzeczonej za ten czyn wyrokiem Sądu Okręgowego i warunkowe zawieszenie wykonania kary;

7. Rozwiązanie kary łącznej orzeczonej w pkt 43 zaskarżonego wyroku i wymiarzenie oskarżonemu G. J. (1) kary łącznej pozbawienia wolności obejmującej kary jednostkowe za czyny z pkt: 15, 20, 24, 25 wyroku Sądu Okręgowego (ze zmianami, o które wnosi powyżej w odniesieniu do powyższych punktów wyroku) – w niższym wymiarze niż kara łączna pozbawienia wolności wymierzona zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie oraz z warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej.

Apelacja prokuratora co do oskarżonego J. M. (1).

Apelacja prokuratora co do oskarżonego G. J. (1)

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego A. K. (1).

Niezasadność podniesionych zarzutów oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego J. M. (1) .

Niezasadność podniesionych zarzutów oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu z wyjątkiem błędnego ustalenia, iż w czynie przypisanym w pkt. 20 wyroku, J. M. (1) brał udział we wzięciu zakładnika w osobie R. L..

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego G. J. (1).

Niezasadność podniesionych zarzutów oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, co do zarzutów dotyczących czynów przypisanych w pkt. 3, 10, 15, 20 i 25 w całości, zaś co do czynu przypisanego w pkt. 24 wyroku, częściowo zasadny przez wyeliminowanie sformułowania ... „brał udział we wzięciu zakładnika w osobie S. G.”, skoro z zebranych dowodów i poczynionych ustaleń nie wynika, by ten oskarżony brał udział w początkowym etapie przestępstwa, gdy inni oskarżeni brali udział w porwaniu S. G..

Oдноśnie apelacji prokuratora co do oskarżonego J. M. (1).

Niezasadność podniesionych zarzutów oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Oдноśnie apelacji prokuratora co do oskarżonego G. J. (1).

Zasadność podniesionego zarzutu wynikającego z obrazy prawa materialnego, a to art. 86 § 1 k.k. poprzez orzeczenie łącznej kary grzywny wykraczającej poza dopuszczalne jej granice wynikające z przepisu art. 86 § 1 k.k. z przyczyn szczegółowo omówionych wyżej.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

	<p>Zasądzono wynagrodzenie na rzecz obrońców z urzędu oskarżonych A. K. i G. J. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w wysokości określonej w § 2 ust. 1, § 4 ust. 3 i § 17 ust. 1 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (DZ. U. 2019. 18.jt.).</p> <p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd apelacyjny zwolnił w całości oskarżonych od obowiązku uiszczania zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając że ich uiszczenie ze względu na barak majątku i dochodów, byłoby zbyt uciążliwe.</p>
--	---

<p>7. PODPIS</p>
<p>SSO (del.) Izabela Szumniak SSA Jerzy Leder SSA Ewa Gregajtys</p>

Załącznik do formularza UK2

<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>Wpisać kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Obrońca oskarżonego A. K. (1)</p>
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>pkt 9 i 11 wyroku</p>
<p>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	
<p># na korzyść # na niekorzyść</p>	<p># w całości</p>
<p># w części</p>	<p># co do winy</p>
<p># co do kary</p>	

# co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony apelacji.	
# art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
# art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym przypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba, że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
# art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
# art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
# art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
# art. 439 k.p.k.	
# brak zarzutów	
1.4. Wnioski	
# uchylenie	# zmiana